

obžalovaného, jemuž byl opis rozsudku doručen dne 12. dubna 1929, zaslal provedení zmateční stížnosti dne 19. dubna 1929 přímo nejvyššímu soudu, tedy soudu k přijetí provedení nepřislušnému. Ježto provedení zmateční stížnosti k nejvyššímu soudu dne 21. dubna 1929 došlo, tímto dnem 22. dubna 1929 krajskému soudu v Chebu zaslané, došlo ke krajskému soudu v Chebu teprve dne 23. dubna 1929, nelze k provedení tomu jako k opozděnému přihlížeti. Poněvadž stěžovatel, ohlašuje zmateční stížnost, neuvedl ani výslovně, jasně a určitě, ani zřejmým poukazem žádný ze zmatečných důvodů v § 281 čís. 1—11 tr. ř. výčetmo uvedených, ani okolnost, která by některý ze zmatků těch mohla zakládati, bylo podle § 1 čís. 2 a § 4 čís. 1 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. pro rok 1878 zmateční stížnost zamítnouti ihned v zasedání neveřejném, jak již měl učiniti soud první stolice.

Čís. 3683.

Spolupachatelství přestupku útisku podle § 1 zák. čís. 309/1921 hrozbou újmou na svobodě a cti, by bylo na ohroženém vynuceno, by za stávky nepracoval; nezáleží na tom, že nelze dokázat, který spolupachatel vyhrůžku pronesl.

Po stránce subjektivní vyhledává se ke skutkové podstatě přestupku podle § 1 zák. čís. 309/1921, spáchaného vyhrůžkou, kromě vědomí pachatelova, že hrozí jinému újmou na některém z právních statků v onom ustanovení zákona uvedených, též úmysl pachatelův, vynutiti na ohroženém nějaké konání, opomenutí nebo snášení, a vědomí pachatelovo, že nemá práva na toto konání, opomenutí nebo snášení.

Vyhrůžkou (opovědí způsobení újmy) je projev, jímž pachatel chce jiné osobě (ohroženému) naznačiti a jí též způsobem pro ni poznatelným naznačuje, že má moc a zamýšlí opovězenou jí újmu buď sám nebo prostřednictvím jiného způsobiti.

(Rozh. ze dne 28. listopadu 1929, Zm I 445/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského trestního soudu v Praze ze dne 18. května 1929, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přestupkem útisku podle § 1 zák. z 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a věc přikázal okresnímu soudu ve Slaném k opětovnému projednání a rozhodnutí.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaných napadá rozsudek soudu první stolice číselně důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 5 a 9 a) tr. ř. Rozsudek zjišťuje v rozhodovacích důvodech, že se obžalovaní uhlouvali dne 12. října 1928 zrána za tehdejší hornické stávky na Kladensku před bytem horníka Antonína Z-y v S., že Z-ovi »nabijí držku«, že jeden z nich se vyjádřil: »Až otevře, tak mu dám pěstí do držky a řeknu: Tak se stávkuje?«, a že jeden z nich svítil elektrickou lampičkou do okna

Z-ova a pravil: »Vstávej na panský!, a zjišťuje dále, že Z., který nestávkoval, měl z vyhrůžek strach a odešel proto z domova teprve, až se rozednilo. Dále uvádí rozsudek v rozhodovacích důvodech: »Oba svědkové Z. a Z-ová poznali s určitostí všechny tři obžalované na místě činu, třebas nemohli s určitostí potvrditi, a to pro tmu tehdy panující, který z obžalovaných ty které trestné úkony prováděl a ony výroky pronesl. Stačí, že všichni tři stáli před oknem Z-ovým a svou přítomností dodávali vzájemně činnosti důraz a s protizákonným jednáním toho kterého svého společníka se ztotožňovali«. Z toho plyne, že rozsudek, jenž uznává podle svého vlastního výroku obžalované vinnými přestupku útisku podle § 1 zák. ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n., spáchaným tím, že pohrozili Antonínu Z-ovi újmou na svobodě a cti, chtějíce tím na něm bezprávně vynutiti, by něco opomenul, by za hornické stávky nepracoval, zaujímá stanovisko, že rozsudkem zjištěná činnost obžalovaných byla projevem jejich společné vůle, která došla uskutečnění ve vědomě společném spolupůsobení všech obžalovaných jednajících ve stejném úmyslu, že zjišťuje, že obžalovaní jednali jako spolupachatelé. Namítá-li zmateční stížnost s hlediska zmatku podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., že pouhá přítomnost obžalovaných na místě činu nezakládá skutkovou podstatu přestupku, jímž obžalovaní byli uznáni vinnými, a není vůbec trestným činem náležejícím před soud, jest tuto námitku označiti za bezpředmětnou, poněvadž rozsudek neshledává podle svrchu řečeného skutkovou podstatu přestupku podle § 1 zák. o útisku jen v tom, že obžalovaní byli na místě činu přítomni, nýbrž spatřuje ji v celé rozsudkem zjištěné činnosti všech obžalovaných, při níž spolupůsobili jako spolupachatelé. Další stížností zdůrazňovaná skutečnost, že rozsudek sám připouští, že nelze dokázati, který z obžalovaných pronesl výroky, v nichž rozsudek shledává vyhrůžky, nevylučovala by, kdyby byly v souzeném případě jinak zjištěny všechny náležitosti skutkové podstaty přestupku podle § 1 zák. o útisku, pořadí jednání obžalovaných pod toto ustanovení zákona; neboť rozsudek zjišťuje, jak bylo již poznamenáno, že obžalovaní jednali jako spolupachatelé, a spolupachatelé odpovídají nejen za svou vlastní činnost, nýbrž i za činnost ostatních spolupachatelů a vůbec za celý výsledek společné činnosti.

Naproti tomu nelze stížnosti, jež ve vývodech po stránce věcné uvádí, že se vyžaduje ke skutkové podstatě přestupku podle § 1 zák. o útisku, spáchaného vyhrožováním, by pachatel zamýšlel na ohroženém bezprávně vynutiti nějaké opomenutí (konání nebo snášení), upříti oprávnění, pokud, dovolávajíc se číselně zmatku podle § 281 čís. 5 tr. ř., věcně však zmatku podle § 281, čís. 9 a) tr. ř., namítá, že subjektivní skutková podstata přestupku, jímž obžalovaní byli uznáni vinnými, není nikde prokázána ani dovedena, že není rozsudkem zjištěna. Po stránce subjektivní vyhledává se ke skutkové podstatě přestupku podle § 1 zák. o útisku, spáchaného vyhrůžkou, kromě vědomí pachatelova, že hrozí jinému újmou na některém z právních statků v onom ustanovení zákona uvedených, též úmysl pachatelův, vynutiti na ohroženém nějaké konání, opomenutí nebo snášení, a vědomí pachatelovo, že nemá právo na toto konání, opomenutí nebo snášení. Rozsudek neobírá se však v rozhod-

vacích důvodech vůbec subjektivní stránkou přestupku, jímž uznal obžalované vinnými, a nezjišťuje v důsledku toho ony náležitosti subjektivní skutkové podstaty tohoto přestupku. Poněvadž rozsudek je podle toho stížen zmatkem podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. a poněvadž pro nedostatek potřebných skutkových zjištění po stránce subjektivní nelze se vyhnouti ustanovení nového hlavního líčení, takže nejvyšší soud jako soud zrušovací ve věci samé rozhodnouti nemůže, bylo, aniž bylo třeba obírat se dalšími výtkami stížností činěnými rozsudku s hlediska zmatku podle § 281, čís. 5 tr. ř., odůvodněné zmateční stížnosti ve prospěch obžalovaných podané podle § 5 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878, za souhlasu generálního prokurátora již při neveřejné poradě vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a věc vzhledem k tomu, že tu jde již jen o přestupek, přikázati příslušnému okresnímu soudu k opětovnému projednání a rozhodnutí. Okresnímu soudu, jenž se bude věcí obírat, bude při zkoumání otázky, zda bylo obžalovanými Antonínu Z-ovi pohroženo újmou v § 1 zák. o útisku uvedenou, přihlížeti k tomu, že vyhrůžkou (opovědí způsobení újmy) je projev, jímž pachatel chce jiné osobě (ohroženému) naznačiti a jí též způsobem pro ni poznatelným naznačuje, že má moc a zamýšlí opovězenou jí újmu buď sám nebo prostřednictvím jiného způsobiti.

Čís. 3684.

Požadavkům zákona (§§ 270 čís. 5, 281 čís. 5 tr. ř.) není vyhověno, uvádí-li rozsudek jen zdroje svého poznání, aniž se jejich obsahem v rozsudku obírá a podrobuje jej zákonnému zkoumání a hodnotění; nestačí ani poukaz na rozsudkový výrok.

(Rozh. ze dne 28. listopadu 1929, Zm I 566/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Č. Lípě ze dne 21. června 1929, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podle §§ 5 a 144 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc v rozsahu zrušení vrátil na soud první stolice, by ji znova projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čís. 5, 7, 8, 9 a), 9 c) a 10 § 281 tr. ř. a jest jí přiznati oprávnění již pokud vytýká podle čís. 5 § 281 tr. ř., že pro výrok, odsuzující stěžovatelku pro zločin podle §§ 5 a 144 tr. zák., nejsou uvedeny důvody. Stížnost uplatňuje právem, že rozhodovací důvody, které napadený rozsudek pro svůj výrok uvádí, pozůstávají prostě v tom, že nalézací soud na základě doznání obžalovaných (bod II. 1, 2 rozsudku), pokud se týče na základě doznání obžalovaných, výpovědí dotyčných svědků a posudku znalce-kého (bod II. 3 rozsudku) bere za prokázanu skutkovou podstatu zlo-